

efter Forholdene vilde være uheldigt. Naar man særlig med Hensyn til denne Kirke mener, at der kunde reduceres noget ved Kirkebygningens monumentale Karakter, nemlig ved Taarnet, saa haaber jeg rigtignok, at det vil vare længe, inden Flertallet af et dansk Folketing vil erkende eller slutte sig til den Betragtning, at Agtelse for den kirkelige Bygningskunst og Bestræbelsen for at fyldestgøre, om end i bedste Maalestok, nogenlunde de Krav, som kirkelig Bygningskunst stiller, skulde betragtes som en Forsængelighedssag. Som sagt, Kirken er projekteret efter en Plan, hvor efter den vil komme til at koste 60,000 Kr., og det var Halvdelen, Ministeriet havde tænkt skulde bidrages af Statskassen. Udvalgets Flertal mener kun at ville bidrage 25,000 Kr. Jeg accepterer selvfølgelig dette, men fremhæver blot, at det vil fremkalde nogen Bæmselighed, som var bleven undgaaet, hvis det oprindelige forlangte Beløb var bevilget. Den anden Gruppe af Kirkebevillinger her er de 3 Kirker i Haderup, Ørre og Hønsvad. Der er Forholdet for saa vidt et andet, som hele Summen her gives af Staten. Der er nok i de paagældende Egne tilvejebragt et Beløb, men det er ikke stort og har ikke kunnet blive større efter disse forholdsvis fattige Egenes Vilkaar, end at det maa bevares som Fond til Kirkerne's Vedligeholdelse og Drift. Derfor har hele Tilskuddet her maattet ydes af Staten, og det glæder mig, at Udvalget har fulgt mit Forslag om, at der til Haderup og Ørre ikke projekteres Kirker, der koste mindre end 18,000 Kr. Derved kan der tilvejebringes for disse Egne smukke og passende Kirkebygninger, store nok til at rumme ogsaa en Befolkning, som er noget større end den, de nu projekteres for. Men disse Egne have ogsaa et naturligt Krav paa nu endelig at blive hjulpsne. Det er dem, der først have været paa Bane af alle dem, der i denne Henseende har været Spørgsmaal om paa Finansloven; de have maattet vente længe, idet Forhandlingerne have trukket længe ud, og Forholdene ere blevne mere og mere ugunstige. Det er et Billighedskrav, som nu lyder stærkere og stærkere fra Beboernes Side om endelig at naa til en Afslutning, hvor efter man der fra alle Sider har sukset, og opnaa det paa den Maade, som nu her er foreslaaet, som Flertallet har tiltraadt, og som jeg meget varmt vil anbefale Tinget at følge. Der er jo den Ejendommelighed med Hensyn til to af disse Kirker, at man, for at de kunne komme til Nytte, tillige maa købe en Præstegaard. Det er udvirket nærmere af Ordføreren, hvorfor det er en Nødvendighed under disse Forhold

her at købe en Præstegaard; jeg henholder mig ganske dertil, og jeg haaber ogsaa, at Tinget vil tiltræde Forslaget i saa Henseende, uden hvilket disse Kirkebygninger i det ene Sogn ikke vilde komme til Nytte. — Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 78, saa har Udvalget foreslaaet Seminarielærernes Løn noget nedsat i Forhold til, hvad Ministeriet havde foreslaaet; det, Ministeriet har foreslaaet, er jo foreslaaet som et Billighedskrav, nemlig at man regnede deres Ansættelse fra en tidligere Tid end deres Ansættelse i normeret Plads, deres Ansættelse overhovedet ved et Seminarium. Det var mere, end de rettelig efter Loven fra i Fjor kunde gøre Krav paa, og mere end der altsaa nu ifølge Ministeriets Resolution udbetales dem, men det var en Billighedsbetragtning, som var Grundlaget for forskellige Bestemmelser, der i andre Lønningsforslag vare blevne fulgte og kunde ventes at saa Nøgtdagens Tilslutning, men naturligvis, da det kun er et Billighedshentkrav, saa er der ingen absolut Indvending at gøre imod, at man ikke vil regne deres Ansættelse saa langt tilbage, som Ministeriet har foreslaaet. Tanken i Ministeriets Forslag er imidlertid delvis fyldestgjort ved Udvalgets Forslag, og jeg kan derfor ikke modsætte mig dette, men maa acceptere det, naar man vil give det paa den Maade og med den nærmere Bestemmelse, som den ærede Ordfører udtalte her i Salen, nemlig at Tidspunkterne den 1ste April 1880, 83, 86 og 89, som for de forskellige Lærere kom i Betragtning, bleve de Tidspunkter, fra hvilke deres Stigninger beregnes efter Loven. — Vædringsforslaget under Nr. 80 er jo ligeledes et velbekendt Stridspunkt, som der for Tiden ikke er Anledning for mig til at dvele ved. — Jeg kommer saa til Spørgsmaalet under Nr. 84 og 85. Ja, der vil jeg nærmest med Hensyn til den Kritik, som blev udtalt af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) bemærke, at vel er det en forholdsvis ny Ting, at Staten tager sig af de aandsvage Børns Undervisning, Oplæring og Forplejning. Det er en forholdsvis ny Ting, men den er jo dog nu staaet fast. Der er ikke Tale om og bør ikke være Tale om, at vi vende om paa den Vej, vi ere komne ind paa her, jeg anser den ogsaa for en aldeles naturlig Vej. At forlade det Spør, hvori man nu en Gang er kommen ind her, og som jeg anser for det rigtige, mener jeg ikke, der kan være Tale om, allermindst efter de Indstillinger, som ere gjorte af den Kommission, som har været nedsat. Man kan finde disse Indstillinger for vidtgaaende ifølge Statskassens Til-